

1

Tik iš audros vėjų sūpuojamų langinių galėjai spręsti, kad ji įsibrovė. Tamsoje niekas nematė jos lipant per tvorą, juosiančią dvaro rūmų sodą; niekas negirdėjo, kaip griaudint ir nuo jūros pučiant gūsingam vėjui ji užsliuogė lietvamzdžiu, užsiropštė ant palangės ir įsmuko į antro aukšto koridorių.

Išgirdusi artėjant žingsnius, karaliaus kovotoja užsiglaudė nišoje. Slėpdamasi po juoda kauke ir gobtuvu, ji susikaupusi stengėsi susilieti su šešėliais ir virsti tamsa. Tarnaitė nuplumpino prie atviro lango ir burbėdama jį uždarė. Po kelių sekundžių nulipo laiptais kitame koridoriaus gale ir pradingo. Nepastebėjo ant grindlenčių likusių šlapių pėdsakų.

Tvykstelėjęs žaibas apšvietė koridorių. Žudikė giliai atsidošo ir prisiminė planą, skausmingai sunkiai kurtą tas tris dienas, kai stebėjo dvaro rūmus Belheiveno pakraštyje. Po penkerias duris abiejose pusėse. Į lordo Niralo miegamąjį veda trečios durys kairėje.

Ji pasiklausė, ar vėl neišgirs ateinant tarnų, bet namuose buvo ramu, nors lauke šėlo audra.

Žudikė žengė koridoriumi tyliai ir vikriai kaip šmėkla. Lordo Niralo miegamojo durys girgžtelėjusios plačiai atsivėrė. Įėjusi ji palaukė kito griaustinio trenksmo, kad galėtų jas uždaryti.

Netrukus blykstelėjęs žaibas apšvietė du žmones, miegančius lovoje su baldakimu. Lordas Niralas buvo ne vyresnis nei trisdešimt penkerių, o juodaplaukė gražuolė žmona ramiai miegojo jo glėbyje. Ką jiedu padarė, kuo taip įskaudino karalių, kad šis trokšta jų mirties?

Ji pritykino prie lovos krašto. Jai nederėjo klausinėti. Jos darbas buvo žudyti. Nuo to priklausė jos laisvė. Sulig kiekvienu žingsniu, žengiamu link lordo Niralo, ji galvojo apie savo planą.

Vos girdimai žvangtelėjęs, jos kalavijas ištrūko iš makštų. Žudikė trūkčiodama įkvėpė ir sutelkė dėmesį į tai, kas dabar nutiks.

Bet, karaliaus kovotojai pakėlus kalaviją virš galvos, lordas Niralas staiga plačiai atsimerkė.

2

Selena Sardotjen ėjo Riftoldo stiklo pilies menėmis. Pirštais stipriai spaudžiamas maišas sulig kiekvienu žingsniu siūbavo ir trunkėsi jai į kelius. Nors ji vilkėjo juodą apsiaustą su gobtuvu, beveik paslepiančiu veidą, sargybiniai nestabdė jos, sukančios Adarlano karaliaus tarybos menės link. Jie puikiai žinojo, kas ji ir kokias paslaugas teikia valdovui. Jos, karaliaus kovotojos, statusas buvo aukštesnis už sargybinių. Pilyje apskritai nebuvo daug viršesnių už ją. Nebijančių jos – dar mažiau.

Už nugaros plaikstantis apsiausto skvernams, Selena priėjo prie atidarytų stiklinių durų. Abipus jų budintys sargybiniai išsitempė, Selena jiems linktelėjo ir žengė į tarybos posėdžių menę. Avėdama juodus aulinius batus, raudono marmuro grindimis ji ėjo beveik be garso.

Vidury menės stiklo soste sėdėjo Adarlano karalius, niūriai, bet įdėmiai žvelgdamas į jos rankoje tabaluojančią maišą.

Kaip ir ankstesnius tris kartus, Selena priklaupė priešais valdovą ir nulenkė galvą.

Šalia tėvo sosto stovėjo Dorianas Haviljardas, ir Selena jau-tė į ją įbestą princo žalių akių žvilgsnį. Prie pakylės, kaip visa-da, įsiterpęs tarp jos ir karališkosios šeimos, stovėjo ir sargybos kapitonas Čeolas Vestfalas. Kilstelėjusi smakrą, Selena pažvel-gė į jį iš po savo gobtuvo ir aiškiai išvydo raukšles jo veide. Sprendžiant iš Čeolo minos, jiedu nebuvo pažįstami. Bet to ir reikėjo tikėtis, tai buvo dalis žaidimo, kurį per pastaruosius kelis mėnesius jie įgudo žaisti nepriekaištingai. Čeolas buvo ne tik jos bičiulis, nežinia kaip pelnęs jos pasitikėjimą, bet ir sargybos kapitonas, pirmiausia atsakingas už šioje menėje esančių karališkosios šeimos narių gyvybę. Karalius prabilo:

– Stokis.

Selena atsistojo aukštai pakelta galva ir nusismaukė gob-tuvą. Karalius jai mostelėjo, popietės šviesoje žybtelėjo jo mū-vimas vulkaninio stiklo žiedas.

– Užduotis atlikta?

Selena kyštelėjo pirštine apmautą ranką į maišą ir metė valdovui po kojomis nuręžtą galvą. Sustirusi ir pūvanti kūno dalis risdamasi kelis kartus dusliai bumbtelėjo į marmuro grindis. Niekas nepravėrė burnos. Galva sustojo prie pakylės krašto, balsvu valkčiu apsitraukusios akys dabar spoksojo į pa-lubėje kybantį puošnų stiklinį sietyną.

Dorianas atlošė pečius ir nukreipė žvilgsnį nuo galvos. Čeolas nenuleido akių nuo karaliaus kovotojos.

– Jis priešinosi, – pasakė Selena.

Karalius pasilenkė, atidžiai apžiūrėjo sužalotą veidą ir kak-lą rantytais kraštais.

– Vos jį atpažįstu.

Nors jai suspaudė gerklę, Selena kreivai šypstelėjo.

– Apgailestauju, nurėžtos galvos sunkiai pakelia kelionę. – Vėl kyštelėjo ranką į maišą ir pagraibiusi ištraukė plaštaką. – Štai jo žiedas su antspaudu.

Selena stengėsi per daug negalvoti nei apie savo laikomą švinkstančią mėsą, nei apie kasdien vis labiau nosį riečiantį dvoką. Ji padavė plaštaką Čeolui, šis paėmė ją, nukreipęs rusvų akių žvilgsnį kažkur į tolą, ir padavė karaliui. Tas vyptelėjo, bet numovė žiedą nuo sustingusio piršto. Numetė plaštaką jai po kojomis ir atidžiai apžiūrėjo laimikį.

Šalia tėvo stovintis Dorianas įsitempė. Kol kovėsi turnyre, jos praeitis jam, regis, netrukdė. Tad *ko* jis tikėjosi, Selenai tapus karaliaus kovotoja? Ji, žinoma, numanė, kad nukirstos galūnės ir galvos gali kelti šleikštulį žmonėms, net ir dešimt metų gyvenantiems Adarlano karaliaus valdžioje, ką jau kalbėti apie Dorianą, niekada nemačiusį nei mūšio, nei grandinėmis sukaustytų belaisvių, sustojusių voromis ir vos velkančių kojas link budelio trinkos... Ko gero, jai turėjo daryti įspūdį vien tai, kad jis dar neapsivėmė.

– O jo žmona? – paklausė karalius, sukinėdamas žiedą.

– Prikaustyta prie to, kas liko iš jos vyro kūno, guli jūros dugne, – vyptelėjusi atsakė Selena, traukdama iš maišo liauną ir blyškią plaštaką.

Ant šios piršto puikavosi auksinis tuoktuvių žiedas su išgraviruota vestuvių data. Selena pasiūlė laimikį karaliui, bet jis papurtė galvą. Vėl kišdama moters plaštaką į storos drobės maišą, ji nedrįso pažvelgti nei į Dorianą, nei į Čeolą.

– Gerai, – sumurmėjo karalius. Selena ramiai stovėjo, o valdovas įdėmiai nužvelgė ją, maišą ir nuręstą galvą. Tyla

užsitęsė, bet netrukus jis vėl prabilo: – Riffolde stiprėja maištininkų judėjimas, susibūrė grupė nenaudėlių, siekiančių bet kokia kaina nuversti mane nuo sosto ir mėginančių jaukti mano planus. Kita tavo užduotis – su šaknimis išrauti ir sunaikinti juos visus, kol dar nekelia rimtos grėsmės mano imperijai.

Selena suspaudė maišą taip stipriai, kad net pirštus suskau-do. Čeolas ir Dorianas spoksojo į karalių taip, lyg šie žodžiai ir jiems buvo didžiulė naujiena.

Prieš patekdama į Endovjerą, Selena girdėjo gandas apie maištininkus; druskų kasyklose kelis iš jų – sučiuptus ir palūžusius – net buvo *sutikusi*. Bet čia – tikras pasipriešinimo judėjimas, stiprėjantis pačioje imperijos širdyje, ir *jai* teksianti užduotis vieną po kito išžudyti maištininkus?.. Ir tie planai – kokie planai? Ką sukilėliai žino apie karaliaus planus? Šiuos klausimus ji pasistengė nugrūsti taip giliai, kad jų niekaip nebūtų įmanoma išskaityti jos veide.

Karalius pirštais barbeno į sosto porankį, kitoje rankoje vis dar sukiodamas Niralo žiedą.

– Mano sudarytame įtariamų išdavikų sąrašė yra keli žmonės, bet tau vardysiu juos po vieną. Šioje pilyje knibžda šnipų.

Tai išgirdęs Čeolas sukľuso, tada karalius mostelėjo kapitonui, šis priėjo prie Selenos ir vis dar abejinga veido išraiška padavė jai popieriaus lapą.

Čeolui perduodant laišką, Selena galynėjosi su pagunda pažvelgti į kapitoną, bet pirštine apmauti jo pirštų galai švelniai brūkštelėjo jai pirštus ir nutolo. Vis dar dėdamasi abejinga, ji užmetė akį į lapą. Jame buvo parašytas vienintelis vardas: *Arčėris Finas*.

Selenai teko sutelkti visą valią ir paklusti savisaugos instinktui, kad neišsiduotų esanti priblokšta. Ji pažinojo Arčerį dar iš tų laikų, kai jai buvo trylika, – jis ateidavo mokytis į Žudikų pilį. Jis buvo keleriais metais vyresnis ir – jau visų geidžiamas meilužis, kuriam... reikėjo išmokti gintis nuo gana pavydžių klienčių. Ir jų sutuoktinių.

Arčeris nesikratė jos, paikai ir vaikiškai jį įsimylėjusios. Net leido jai patirti, kas yra flirtas, ir taip apžavėjo, kad ji buvo visiškai pametusi galvą. Nors prieš atsidurdama Endovjere Selena nebuvo jo mačiusi kelerius metus, vis tiek negalėjo įsivaizduoti, kad jis galėtų prisidėti prie maištininkų. Jis buvo gražus ir malonus, tikras linksmuolis, o ne išdavikas, ir dar toks pavojingas, kad karalius trokštų jo mirties.

Tai buvo absurdas. Tas, kuris teikė valdovui tokią informaciją, buvo sumautas kvailys.

– Tik jį ar ir jo klientes? – dalykiškai pasiteiravo Selena.

Karaliaus atsainiai nusišypsojo.

– Pažįsti Arčerį? Nesistebiu.

Kandūs žodžiai – taip pat iššūkis.

Ji žvelgė į priekį stengdamasi kvėpuoti kuo ramiau.

– Kadaise pažinojau. Jis – ypač gerai saugomas žmogus. Man reikės laiko jo gynybai įveikti.

Gerai apgalvota, nors ir paprastai išreikšta mintis. Iš tiesų jai reikėjo laiko išsiaiškinti, kaip Arčeris įklimpo į šį liūną ir ar karalius sako tiesą. Jei Arčeris tikrai išdavikas ir maištininkas... Na, apie tai ji pamąstys vėliau.

– Turi mėnesį, – tarė karalius. – Jei tada jis dar nebus po velėna, pagalvosiu, ar tinki šioms pareigoms, mergaite.

Selena linktelėjo – klusniai, nuolankiai ir grakščiai.

– Dėkoju, jūsų didenybe.

– Kai sudorosi Arčerį, atskleisiu tau kitą vardą iš sąrašo.

Selena daugybę metų vengė politikos ir ypač – reikalų, susijusių su karalystėje veikiančiais maištininkais, o dabar atsidūrė pačiame šių įvykių sukuryje. Tiesiog nuostabu.

– Paskubėk, – įspėjo ją karalius. – Ir priklaš liežuvį. Atlygis už Niralą – jau tavo kambaryje.

Selena vėl linktelėjo ir įsikišo popieriaus lapą į kišenę.

Karalius atidžiai žiūrėjo į ją. Selena nukreipė žvilgsnį kitur, bet prisivertė kilstelėti vieną lūpų kamputį ir pasistengė, kad jos akyse atsispindėtų būsimos medžioklės jaudulys. Pagaliau karalius pažvelgė į lubas.

– Pasiimk galvą ir eik.

Jis įsidėjo į kišenę Niralo žiedą su antspaudu, o Selena suvaldė plūstelėjusį pasibjaurėjimą. Tai bent trofėjus.

Ji pakėlė nuo grindų galvą, sučiupusi ją už juodų plaukų, grybštelėjo nukirstą vyro plaštaką ir sugrūdo jas į maišą. Žvilgtelėjusi į Dorianą kaip drobė išbalusiu veidu, apsisuko ir paliko menę.

Kol tarnai viską tvarkė, tempdami į menės vidurį didžiulį ažuolinį stalą ir nešdami puošnius krėslus, Dorianas Haviļjardas stovėjo netardamas nė žodžio. Po trijų minučių turėjo prasidėti karaliaus tarybos posėdis. Jis, galima sakyti, negirdėjo, kaip išėjo Čeolas, taręs, kad norėtų išsamiau aptarti naują užduotį su Selena. Jo tėvas kažką pritariamai burbtelėjo.

Selena nužudė vyrą ir jo žmoną. Karaliaus įsakymu. Dorianas negalėjo žiūrėti nei į ją, nei į karalių. Manė, kad po

Julemų išvakarėse įvykusių maištininkų žudynių jam pavyks įtikinti tėvą permąstyti savo žiaurią politiką, bet, regis, niekas nepasikeitė. O Selena...

Kai tik tarnai paruošė stalą tarybos posėdžiui, Dorianas atsisėdo įprastoje vietoje, tėvui iš dešinės. Palengva ėmė rinktis karališkosios tarybos nariai, pasirodė ir kunigaikštis Peringtonas, kuris iš karto priėjo prie karaliaus ir ėmė kažką šnabždėti, – per tyliai, kad Dorianas išgirstų.

Princas nesivargino niekam nieko sakyti, tik stebeilijo į jam priešais pastatytą stiklinį ąsotį. Regis, šiandien Selena atrodė lyg nesava.

Tiesą sakant, ne tik šiandien, bet ir pastaruosius du mėnesius, kai tapo karaliaus kovotoja. Žavingos jos suknišios ir puošnūs apdarai užleido vietą bjauriai juodai priglundusiai palaidinei ir kelnėms, o plaukai buvo supinti į ilgą kasą, pasislėpusią tamsaus, nuolat vilkimo apsiausto klostėse. Ji buvo gražuolė šmėkla, bet žvelgdavo į jį taip, lyg nė nežinotų, kas jis toks.

Dorianas užmetė akį į atidarytas duris, pro kurias ji ką tik išėjo.

Jei Selena gali lengva ranka žudyti, tai įtikinti jį, kad puoselėja jam šiltus jausmus, jai būtų juokų darbas. Paversti jį savo sąjungininku, priversti *pamilti* ją taip stipriai, kad užtartų ją prieš tėvą ir pasirūpintų, jog ji būtų paskirta kovotoja...

Dorianas neprisivertė baigti šios minties. Jis užsuks pas Selena. Galbūt jau rytoj. Tik pasitikrinti, ar tikrai neklysta.

Bet negalėjo susilaikyti nesvarstęs, ar jis Selenai apskritai kada nors ką nors reiškė.